

Arrest

nr. 104 159 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. NELISSEN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Bammatt-yurt, gelegen in de Republiek Dagestan, Russische Federatie. Sinds 2007 werkte u periodisch in de stad Kogalym, gelegen in de Autonome Okrug Khanty-Mansi. In 2011 leerde u in de moskee van Kogalym een Tsjetsjeen uit Dagestan kennen die zich voorstelde als A. (...). Later, in Dagestan, zou u vernemen dat hij in feite R. K. (...) was. In november 2011 werden u en R. (...) aan de moskee in Kogalym tegengehouden door agenten in burger. Ze identificeerden zich als agenten van de strafrecherche. Jullie moesten meekomen naar het politiekantoor. Nadat uw identiteit was vastgesteld en men u enkele vragen had gesteld, werd u vrijgelaten. In juli 2012 werd u gearresteerd door de strafrecherche op uw werk in Kogalym. U werd beschuldigd van het verlenen van hulp aan de rebellen en men zei dat u, omdat u R. K. (...) kende, ook betrokken was bij aanslagen op politieagenten

in Dagestan. Uw ondervragers wilden dat u zou bekennen, maar u weigerde. Uiteindelijk werd u na drie dagen tegen betaling van smeergeld vrijgelaten. Na uw vrijlating ging u voor medische verzorging naar het ziekenhuis. Toen u na een week terug wilde gaan werken, vernam u dat u ontslagen werd. Nadat u geen ander werk meer vond, keerde u eind juli terug naar Dagestan. In de tweede helft van augustus werd u thuis gearresteerd en meegenomen naar het kantoor van de regionale politie van Khasav-yurt. Van een oud-klasgenoot die bij de politie werkt, vernam u dat R. K. (...) korte tijd voordien was gearresteerd en dat hij uw naam had vermeld tijdens zijn ondervragingen. U werd opnieuw beschuldigd van hulpverlening aan de rebellen en van het deelnemen aan aanslagen op politieagenten. Men wilde dat u bepaalde documenten zou ondertekenen. Toen u dit weigerde, werd u geslagen. U werd na drie à vier dagen vrijgekocht door uw vader. Na uw vrijlating ging u voor onderzoek naar het ziekenhuis. U weigerde een opname in het ziekenhuis maar ontving de twee daaropvolgende weken wel ambulante verzorging. In deze periode verbleef u bij uw vader, die ook in Bammat-yurt woont. Uw vrouw verbleef ondertussen in jullie eigen huis. Begin september, u verbleef nog steeds bij uw vader, kwamen OMON-agenten opnieuw naar uw huis. Zij waren op zoek naar u. Na deze huiszoeking werd u ongerust en dook u onder bij een oom in Khasav-yurt. Uw vader ging in oktober naar de mensenrechtenorganisatie Memorial om hulp te vragen. In de periode dat u bij uw oom verbleef, werden er nog huiszoekingen uitgevoerd bij u thuis en bij uw vader. Uiteindelijk besloten jullie dat u moest vertrekken. Op 29 of 30 oktober nam u in Khasav-yurt de bus naar Moskou, van waaruit u met een auto naar België werd gebracht. U arriveerde er in de nacht van 7 op 8 november en vroeg op 8 november 2012 asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal uw land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van problemen met de ordediensten in Kogalym en Dagestan. Zij zouden u verdenken van steun aan de rebellen en van betrokkenheid bij aanslagen op politiemedewerkers. (CGVS d.d.16/01/2013, p.9-10, 15) U vreest voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Rusland. (CGVS, p.7)

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn over de pogingen van uw vader om hulp te bekomen bij het oplossen van de door u verklaarde problemen. Met betrekking tot de hulp die uw vader zou hebben ingeroepen van de mensenrechtenorganisatie Memorial verklaarde u niet te weten of Memorial stappen heeft ondernomen na zijn bezoek. U stelde dat u wel iets zou hebben vernomen van uw vader indien dit het geval was geweest. U wist daarnaast niet of uw vader later nog terug geweest was naar Memorial. (CGVS, p.19) Gevraagd of u na het bezoek van uw vader aan Memorial nog hebt geïnformeerd naar eventuele verdere ontwikkelingen, antwoordde u ontkennend. U herhaalde dat u wel op de hoogte zou worden gebracht van eventuele ontwikkelingen door uw vader. (CGVS, p.20) Daarnaast bleek u niet te weten of uw vader nog andere stappen had ondernomen om uw onschuld te bewijzen. U stelde zelfs dat u hiernaar niet had geïnformeerd. (CGVS, p.20) Nochtans had u eerder verklaard dat uw vader contacten had die bereid zouden zijn om voor u tussenbeide te komen bij lokale ordediensten (indien u opnieuw gearresteerd dreigde te worden). (CGVS, p.17) Een dergelijke passieve houding valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. U stelde dat u zelf geen vragen stelde hieromtrent omdat u ervan overtuigd bent dat alle telefoongesprekken in Dagestan worden afgeluisterd. (CGVS, p.20) Dit kan geenszins volstaan als verklaring. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat dit een loutere veronderstelling van uwentwege is. (CGVS, p.20) Voorts kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat uw vader wel gevoelige informatie aan u zou kunnen overmaken, zodat aangenomen kan worden dat er wel degelijk veilige manieren van communicatie mogelijk zijn. Gevraagd of u andere communicatiemiddelen dan de telefoon zou kunnen gebruiken als daarover afspraken worden gemaakt, stelde u dat dit misschien mogelijk is, al zou bijvoorbeeld een brief te lang duren. (CGVS, p.20) Dat het enige moeite en/of tijd zou kosten om op een veilige manier te communiceren kan geenszins beschouwd worden als een verschoningsgrond voor uw passieve houding. Hierbij dient erop te worden gewezen dat uw echtgenote, met wie u nog steeds contact hebt, nog in een dorp nabij Grozny (Tsjetsjenië), dat relatief dicht bij Khasav-yurt ligt, verblijft. (CGVS, p.2) Er kan dan ook verondersteld worden dat u, indien u niet rechtstreeks met uw vader over gevoelige zaken zou spreken, dit nog steeds mogelijk is via een derde persoon. Geconfronteerd met dit laatste, stelde u enkel dat u geen vragen hebt gesteld en erop vertrouwt dat u op de hoogte zal worden gebracht (CGVS, p.20), hetgeen uw passieve houding geenszins verklaart.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u niet wist wat R. K. (...) over u zou hebben gezegd, noch in welke context uw naam door hem zou zijn vernoemd tijdens de ondervraging(en) na zijn aanhouding. Nochtans zou een voormalige klasgenoot van u die bij de politie werkt, u tijdens uw aanhouding hebben gezegd dat R. K. (...) uw naam had vernoemd. U antwoordde bovendien ontkennend op de vraag of u hiernaar had gevraagd tijdens of na uw aanhouding. (CGVS, p.14) U kon hier bovendien geen reden voor geven. (CGVS, p.15) Dat u over een dergelijk cruciaal element in uw asielrelaas, met name de aanleiding voor uw aanhouding in augustus 2012, zo weinig op de hoogte bent en hier bovendien niet verder naar geïnformeerd zou hebben, is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk een vrees

voor vervolging zou koesteren. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw tweede arrestatie weinig precies waren en bovendien niet te rijmen vallen met het door u neergelegde medisch attest inzake uw opname na deze vermeende aanhouding. Zo kon u niet precies zeggen op welke dag dat deze plaatsvond, al opperde u dat het “misschien” op 3, 4, of 5 juli 2012 was. Het enige dat u met zekerheid kon zeggen dat dat het in de maand juli was. (CGVS, p.9) Dat u een dergelijk belangrijk vervolgingsfeit niet accuraat zou kunnen plaatsen in de tijd is weinig geloofwaardig te noemen indien het werkelijk plaatsgevonden zou hebben, te meer daar het een zeer recent vervolgingsfeit betreft dat een cruciale rol speelt in uw asielrelaas. Immers, het was toen dat u voor het eerst werd beschuldigd van medewerking aan de rebellen en betrokkenheid bij aanslagen op politiemedewerkers (CGVS, p.9-10). Voorts stoken uw verklaringen over de verwondingen die u zou hebben opgelopen tijdens deze aanhouding niet met de inhoud van het door u neergelegde medisch attest (stuk 2). Toen u in eerste instantie werd gevraagd welke verwondingen u had, maakte u melding van “lichamelijke verwondingen” en hoofdpijn. Toen u gevraagd werd om deze verwondingen verder te verklaren, moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd of u uiterlijke verwondingen had, antwoordde u ontkennend. (CGVS, p.12) In het voormelde medisch attest wordt evenwel gesproken van “meervoudige verwondingen van het zachte weefsel in het aangezicht, de bovenkant van het hoofd en de romp.” Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw verklaringen over uw verwondingen. Toen u gevraagd werd wat de dokters hadden vastgesteld, kon u niet met zekerheid antwoorden: u dacht enkel dat ze “een hersenschudding of zo” hadden vermeld. (CGVS, p.12) Dat u niet op de hoogte zou zijn van de andere vermelde verwondingen (gesloten hersenletsel, meervoudige verwondingen van het zachte weefsel) is geenszins aannemelijk te noemen, te meer daar de feiten niet lang geleden zouden hebben plaatsgevonden.

Voorts kon u ook een aantal belangrijke feiten uit uw asielrelaas slechts zeer vaag situeren in de tijd. Over de huiszoeking in uw huis na uw laatste aanhouding, kon u enkel zeggen dat deze plaatsvond “begin september” (CGVS, p.17); over het bezoek van uw vader aan Memorial kon u enkel zeggen dat het “midden oktober” was (CGVS, p.18); en over de laatste huiszoeking bij u thuis en bij uw vader dacht u dat het in oktober was, “een paar weken” voor uw vertrek (CGVS, p.24). U kon zelfs niet zeggen of deze laatste huiszoeking had plaatsgevonden voor of na het bezoek van uw vader aan Memorial. Dat u dergelijke belangrijke feiten uit uw asielrelaas, waarvan verwacht mag worden dat ze een diepgaande indruk op uw leven zouden hebben gemaakt, niet beter kan situeren in de tijd terwijl zij slechts enkele maanden voor het gehoor zouden hebben plaatsgevonden, is geenszins geloofwaardig te noemen. Bovenstaande vaststellingen aangaande de vaagheid van uw verklaringen hebben betrekking op cruciale elementen uit uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnd wordt.

Verder dient vastgesteld te worden dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van het lot van R. K. (...). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat R. K. (...) in tal van Russischtalige bronnen in verband wordt gebracht met de rebellenbeweging in Dagestan. Uit een persmededeling van de Dagestaanse rebellenbeweging uit september 2012 blijkt dat Khamanayev inderdaad een strijder was. De ordediensten in de regio bestempelden hem zelfs als commandant. Over zijn aanhouding werd door verschillende Russischtalige media bericht. Hij kwam begin september 2012 nogmaals in de Dagestaanse media toen de ordediensten een videoboodschap van hem vrijgaven waarin hij bekende een rebel te zijn geweest en medestrijders opriep om zich over te geven. Ook aan de overgave van enkele rebellen niet lang na de verspreiding van deze videoboodschap werd in de media aandacht besteed. U verklaarde evenwel niets te hebben vernomen over het lot van K. (...) na zijn aanhouding. U zou bovendien ook verder geen informatie gezocht hebben over hem. (CGVS, p.22) U kon niet bevestigen of K. (...) een rebel was, al zou u wel vermoedens in die zin hebben gehad. (CGVS, p.23) Geconfronteerd met het bestaan van voormelde videoboodschap, stelde u hierover niets te weten. (CGVS, p.23)

Dat u van de voormelde feiten aangaande een persoon die een centrale rol speelt in uw asielrelaas – u zou al tijdens uw tweede arrestatie in Kogalym in juli 2012 in verband zijn gebracht met K. (...), men zou u toen al gezegd hebben dat hij een rebel was én hij zou uw naam genoemd hebben bij zijn ondervraging na zijn aanhouding in Dagestan (CGVS, p.9, 11, 14) – helemaal niet op de hoogte zou zijn is geenszins aannemelijk te noemen indien uw problemen werkelijk met hem verbonden zouden zijn, zeker gezien de media-aandacht die aan zijn zaak besteed werd. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u bovendien geen informatie over hem zou hebben gezocht na de door u verklaarde gebeurtenissen getuigt verder van een weinig aannemelijk gebrek aan interesse in uw eigen vervolgingsproblematiek.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde reisweg en de daarbij gebruikte documenten. U verklaarde vanuit Moskou met

een personenwagen naar België te zijn gebracht. Hierbij zou u drie grenscontroles gepasseerd zijn. (CGVS, p.5) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat u niet zou weten via welke landen u naar België bent gereisd, te meer daar u verschillende malen grensposten zou zijn gepasseerd en de reis ongeveer vier dagen zou hebben geduurd (CGVS, p.5, 6). U stelde verder dat u zelf niet over een internationaal paspoort beschikte (CGVS, p.4) maar dat een vriend voor u de nodige documenten voor uw reis zou hebben geregeld (CGVS, p.6). U kon echter niet zeggen welke reisdocumenten er voor u voorzien waren, noch op welke naam deze zouden zijn opgemaakt. U zou bovendien, buiten dat u zo weinig mogelijk het voertuig moest verlaten, geen instructies hebben gekregen over wat u moest doen of zeggen ingeval van een (grens)controle. (CGVS, p.6) Gezien u verklaarde enkel in België asiel aangevraagd te hebben (CGVS, p.2); gezien het feit dat er voor staatsburgers van de Russische Federatie een visumplicht geldt in de Schengenzone; en gezien de strenge identiteitscontroles aan de buitengrens hiervan – zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd – is een dergelijke onwetendheid over de documenten waarmee u de Schengenzone hebt betreden niet geloofwaardig. Bij de controles aan deze grens bestaat immers de mogelijkheid om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij u absoluut niet op de hoogte zou brengen van de documenten die zou worden getoond in geval van een (grens)controle, noch instructies zou hebben gegeven over wat de doen bij een dergelijke controle. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u een geldig internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor verder in het gedrang.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft tenslotte, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs bevat enkel gegevens betreffende uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het medisch attest van het stedelijk ziekenhuis in Kogalym werd eerder reeds aangehaald. Voorts dient

nog opgemerkt te worden dat in dit attest nergens gesteld wordt hoe u de vastgestelde letsels zou hebben opgelopen, zodat dit document geenszins afdoende is om op objectieve wijze de door u verklaarde detentie in juli 2012 aan te tonen. Het andere, handgeschreven medische attest dat u hebt neergelegd (stuk 3) is niet gedateerd en bevat geen gegevens over de opsteller ervan of de instelling die het heeft uitgereikt. Bijgevolg is de bewijswaarde ervan uiterst beperkt. De inhoud van dit attest komt evenwel overeen met het door u neergelegde medisch attest van het stedelijk ziekenhuis van Kogalym. Indien dit handgeschreven document betrekking zou hebben op dezelfde opname, dan kan verwezen worden naar de vaststellingen inzake dit andere medische attest. De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat u vanuit Kogalym post ontving in België. Het vormt geen objectief stavingstuk van de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 3 EVRM. In een tweede middel werpt verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM op.

2.2.1. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In haar verzoekschrift herneemt verzoekende partij haar asielrelaas, stellende dat zij op enkele maanden tijd verschillende keren is opgepakt door de politie/strafrecherche en er valselyk van wordt beschuldigd deel te hebben genomen aan de rebellengroepering 'Alskovskaya'. Tijdens deze ondervragingen door de politie werd verzoekende partij geslagen, werd verzoekende partij onder druk gezet om een bekentenis af te leggen en werd zij telkens langer vastgehouden door de politie en dit alles zonder enige aanwijzing of bewijs tegen haar. Telkens wanneer verzoekende partij werd aangehouden door de politie, diende zij een enorme som geld, die willekeurig door de politie wordt

bepaald en geen enkele wettelijke ondersteuning heeft, te betalen om weer vrij te mogen. Verwijzend naar een aantal artikels die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 4), wijst verzoekende partij erop dat het algemeen bekend is dat er in Rusland een grote problematiek heerst inzake corruptie. Tot slot oppert verzoekende partij dat niet alleen de politie een gevaar voor verzoeker vormt, ook is er een reële dreiging voor represailles ten aanzien van verzoekende partij door de overige leden van de rebellengroepering daar aanhangers van R. K. waarschijnlijk vermoeden dat verzoekende partij iets met de arrestatie van R. K. te maken heeft. Voor verzoekende partij is het aldus onmogelijk terug te keren naar Rusland gezien deze gevaarlijke situatie.

2.2.4.2. Daar waar verzoekende partij in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Waar verzoekende partij aanhaalt dat het algemeen bekend is dat er in Rusland een grote problematiek heerst inzake corruptie, verwijzend naar een tweetal artikels, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Rusland niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één onaannemelijkheid, onwetendheid of vaagheid te weerleggen die door verwerende partij werd vastgesteld. De motivering van verwerende partij dat verzoekende partij onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn over de pogingen van haar vader om hulp te bekomen bij het oplossen van de door haar verklaarde problemen, over wat R. K. over haar zou hebben gezegd, over de context waarin haar naam door R. K. zou zijn vernoemd tijdens diens ondervraging(en) en over het lot van R. K., dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar tweede arrestatie weinig precies waren en bovendien niet te rijmen vallen met het door haar neergelegde medisch attest inzake haar opname na deze beweerde aanhouding, dat verzoekende partij een aantal belangrijke feiten uit haar asielrelaas slechts zeer vaag kon situeren in de tijd, dat er een gebrek aan interesse in haar eigen vervolgingsproblematiek blijkt in hoofde van verzoekende partij daar zij geen informatie over R. K. heeft gezocht en dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande de door haar verklaarde reisweg en de daarbij gebruikte documenten ongeloofwaardig zijn, wordt door verzoekende partij totaal ongemoeid gelaten en blijft derhalve onverminderd overeind. Gezien het volstrekt ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoekende partij kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor represailles door de overige leden van de rebellengroepering omdat deze zouden vermoeden dat verzoekende partij iets met de arrestatie van R. K. te maken heeft.

2.2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een attest van immatriculatie (bijlage 1), een artikel over de arrestatie van R. K. (bijlage 3), twee artikels over corruptie in Rusland (bijlage 4) en een artikel over een zelfmoordaanslag op 14 februari 2013 in Khasavyurt (bijlage 5) toevoegt. Per aangetekende brief van 21 maart 2013 brengt verzoekende partij nog een bijkomend document bij, met name een "*brief mensenrechtenorganisatie Memorial d.d. 02.03.2013 (inclusief vertaling)*" (bijlage 7). Wat betreft het attest van immatriculatie (bijlage 1), stelt de Raad vast dat dit attest enkel gegevens bevat betreffende de identiteit van verzoekende partij, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist. Verder ziet de Raad niet in hoe het artikel aangaande de arrestatie van R. K. een ander licht kan werpen op de motivering van de bestreden beslissing. De aanhouding van R. K. wordt door verwerende partij immers niet betwist en informatie aangaande deze arrestatie werd ook door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 3). Bijlage 4 werd reeds besproken (zie punt 2.2.4.). Bijlage 5 wordt besproken in punt 2.2.7. Wat betreft de brief van mensenrechtenorganisatie Memorial (bijlage 7) stelt de Raad vast dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen de inhoud van deze brief en de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 januari 2013. De brief van Memorial (bijlage 7) vermeldt immers het volgende: "*Op 03.10.2012 is A. T. (...) samen met zijn vader naar juridisch punt van mensenrechtenorganisatie "Memorial" in district Khasavyurt gekomen om te melden dat A. T. (...) kwam onder de aandacht bij de rechterlijke organen.*". Door verzoekende partij werd tijdens haar gehoor evenwel verklaard dat haar vader alleen naar Memorial was gegaan: "*Is er in de periode dat u bij uw oom verbleef nog iets gebeurd?*
In die periode verbleef ik constant thuis bij mijn oom. Mijn vader ging ondertussen naar een MR-org, Memorial. En ik wachtte in de tussentijd. (...)
Wanneer ging hij naar Memorial?

In oktober zou ik zeggen" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2013, p.18). Ook later tijdens het gehoor blijkt duidelijk dat verzoekende partij aangeeft zelf nooit naar Memorial te zijn gegaan: *"Heeft Memorial stappen ondernomen?"*

Dat kan ik niet weten. Mijn vader was de enige die in contact kwam met die mensen. (...)" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2013, p. 19). Ook aangaande de relatie tussen verzoekende partij en R. K. is de inhoud van de brief tegenstrijdig met de verklaringen van verzoekende partij dienaangaande. In de brief wordt gesteld dat R. K. een kennis was van verzoekende partij en dat *"Zij hebben samen gewerkt in regio Tumen s. Kogalym"*. Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt echter geenszins dat zij zou hebben samengewerkt met R. K. Verzoekende partij leerde R. K. kennen in een moskee, zag R. K. daarna meestal in de moskee en wanneer verzoekende partij naar een ontmoetingsplaats in de stad ging waar men bij elkaar komt (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2013, p. 7-8). Door verzoekende partij werd verklaard dat zij werkte als chauffeur in Kogalym (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2013, p.3). Wanneer aan verzoekende partij wordt gevraagd wat R. K. deed in Kogalym, verklaarde zij het volgende: *"Voor zover ik weet werkte hij nergens officieel. Hij had wel een bijverdienste."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2013, p.8). Uit geen van deze verklaringen blijkt bijgevolg dat verzoekende partij en R. K. zouden hebben samengewerkt. Gezien deze tegenstrijdigheden tussen de brief van Memorial en de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wordt de vaststelling van verwerende partij dat het een ongeloofwaardig relaas betreft opnieuw bevestigd en versterkt.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij opnieuw een brief neer van de mensenrechtenorganisatie Memorial van 16 april 2013 waarin wederom de aandacht wordt gevraagd voor de problematiek van verzoekende partij. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande duidelijk blijkt dat de door Memorial in het dossier van verzoekende partij verstrekte gegevens strijdig zijn aan de door verzoekende partij zelf verschaft elementen. Elke tussenkomst van Memorial desbetreffend mist derhalve iedere geloofwaardigheid en is bovendien volstrekt ongeloofwaardig.

2.2.6. Voormelde tegenstrijdigheden, onwetendheden, vaagheden, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat de regio Dagestan de laatste maanden erg onrustig is – zij verwijst hiervoor naar een als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegd artikel (bijlage 5) aangaande een zelfmoordaanslag in Dagestan op 14 februari 2013 waarbij vier politieagenten werden gedood – en dat er een *"algemene onveiligheid"* heerst niet aantoonbaar dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de *"Subject Related Briefing"* betreffende de *"Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie"* van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 12, deel 1) erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat, wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden

gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – en het verwijzen naar een artikel over een zelfmoordaanslag in Dagestan waarbij vier politieagenten werden gedood totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Het bijgebracht artikel (bijlage 5) bevestigt zelfs het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT